

Det er muligt, at det statslige idrætspolitiske idéprogram ikke er løsningen, men hvordan vil Venstre sikre, at de frivillige organisationer tager opgaven på sig? Og hvis ikke de gør, hvad så?

Og hvordan vil de frivillige organisationer tage opgaven på sig for de mange – så kan vi diskutere procenter – som ikke er med i det organiserede idrætsliv? Venstre må jo have nogle ideer til, hvordan de frivillige organisationer kan nå de områder, hvor man ikke i dag har taget fat. Det kunne jeg godt tænke mig at høre lidt om.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Som jeg nævnte i min ordførertale, har Venstre utrolig stor tillid til, at de her organisationer er villige til udvikling, forandring, omstilling og forsøg og dermed villige til at afsøge områderne. Og ud fra et liberalt synspunkt er det præcis vores politik, at det vil vi gerne inspirere til ved dialog og samtale og tillid og dermed udfordre det her foreningsarbejde til at være opmærksom på, at samfundet forandrer sig.

Derfor har vi faktisk ofte været med til at sikre, at de her organisationer via tipsmidlerne er sikret et betydeligt grundlag af midler til at afsøge det her område. Der ligger en udfordring til det foreningsliv, som vi gerne vil holde fast i, og det gør vi altså med tillid og dialog og ikke med den mistænksomhed, der ligger i, at man tror, at staten bedre kan fordele og styre pengene, end foreningslivets egne organisationer kan.

Det er et spørgsmål om at have tillid til et demokrati, nemlig det demokrati, der lever i de foreninger, hvor de medlemmer, der er, selv vælger dem. Så jeg vil gerne sende udfordringen herfra til det frivillige foreningsarbejde og være med til en udvikling gennem dialog og samtale og ikke ved at flytte midler fra deres område ind i en statslig pulje. Det er svaret.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Idrætspolitisk Idéprograms opgave har ikke været og skal ikke være at overtage kommunernes opgaver med hensyn til idræt. Meningen har været at finde nye veje og rejse nogle fyrtårne, der senere kan overtages af kommunerne og de organiserede foreninger.

Idrætspolitisk Idéprogram har støttet projekter, der skaber samarbejde mellem boligforeninger, spejderorganisationer, idrætsklubber, forældreforeninger osv. Det vil sige projekter, der har

været i stand til at tiltrække grupper som indvandrere og flygtninge, ældre og handicappede. Hvordan skal dette sikres fremover?

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Leif Mikkelsen, at vi faktisk også har meget stor tillid til idrætsorganisationerne som sådan.

Dengang fru Elsebeth Gerner Nielsen var kulturminister, var hun også meget villig til at deltage i den dialog, som hr. Leif Mikkelsen omtaler som værdifuld, og som jeg så i øvrigt er enig i er værdifuld. Sådan som jeg husker det, var baggrunden for at fru Elsebeth Gerner Nielsen lavede det her program, at de store idrætsorganisationer ikke levede op til den udfordring, der ligger i, at ældre, foreningssvage og etniske minoriteter ikke i et bare rimeligt omfang blev involveret i foreningsarbejde, i idrætsarbejde.

Hvad er det nye, som hr. Mikkelsen ser det, der skulle gøre, at de store idrætsorganisationer skulle tage udfordringen op nu? Hvad er det nye? Er det, at hr. Leif Mikkelsen er gået af? Eller hvad er det?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Ja man ved aldrig!

Se, begrundelsen for, at idéprogrammet blev etableret, var faktisk fra organisationernes side frygten for det, der var værre, nemlig en endnu tidligere kulturministers ønske om virkelig at flytte tipsmidler til statsligt puljetyranni.

Så blev der indgået en fredsftale om den her størrelse over et antal år med et program, der skulle nå de nye grupper, som hr. Naser Khader taler om, og som også kunne stimulere foreningslivet.

Når nu organisationernes mening om det bliver inddraget her, kan jeg sige, at man noterede sig jo på det tidspunkt det flertal, der var her i Folketinget for at indføre det. Og nu er der et andet flertal for ikke at indføre det. Det er forskellen på, hvad organisationerne kan regne med af politik, der udstråler tillid og ikke mistillid.

Kl. 17.15

Til spørgsmålet om, hvordan man kan tro på, at organisationerne kan nå nogle af de her områder eller grupper af mennesker, ja, så har organisationerne gjort det i vid udstrækning over meget lang tid. Der er heldigvis masser af eksempler på, hvordan foreningslivet har inddraget nye grupper, også flygtninge/indvandrere. Det